

2.5.2.1. Wyniki badań, statystyki

Pamięć osób z zespołem Williamsa jest od stosunkowo niedawna przedmiotem badań naukowców. Frank (1983) oraz Udwin (1986) zebrali dane przemawiające za bardzo dobrymi zdolnościami pamięciowymi u dzieci z zespołem Williamsa. Wyjątkowe umiejętności przejawiają się w niemalże bezbłędnym, bardzo dokładnym i bogatym w szczegóły odtwarzaniu zapamiętanych opowiadań, słów piosenek, wierszy, dowcipów, twarzy oraz barwy głosu (za: Semel, Rosner, 2003).

Niestety, oprócz tych korzystnych w nauce języka predyspozycji, osoby z zespołem Williamsa mają również pewne deficyty związane z pamięcią. Z informacji zebranych od rodziców dzieci z zespołem Williamsa wynika, że aż 43% spośród nich przejawia trudności w zapamiętywaniu. Największe problemy stanowi dla nich zapamiętanie instrukcji, informacji, faktów, położenia obiektu na mapie i w przestrzeni (Tharp, 1986, za: Semel, Rosner, 2003).

Wyniki uzyskiwane w testach pamięci zależą w dużym stopniu od rodzaju materiału testowego. Osoby z zespołem Williamsa posiadają sprawniejszą pamięć materiału słownego niż wzrokowo-przestrzennego.

Kolejną dychotomię zdolności i ich braku zaobserwować można analizując pamięć długotrwałą (long-term memory LTM) i krótkotrwałą (short-term memory STM). Statystyki z 1991 roku, powstałe dzięki informacjom przekazanych przez rodziców podają, że 98% dzieci z zespołem Williamsa przejawia dobrą pamięć długotrwałą. Niestety pamięć krótkotrwałą jest znacznie słabsza. Źródła podają różne dane - liczba dzieci mających problemy w tej dziedzinie waha się od 50 do 80 procent. Autorzy tłumaczą te nieścisłości brakiem specjalistycznej wiedzy terminologicznej rodziców oraz dużym zróżnicowaniem indywidualnym dzieci. Faktem pozostaje, iż pamięć długotrwałą jest u nich lepiej rozwinięta niż krótkotrwałą (Semel, Rosner, 2003).